

Joe Abercrombie

PUTEREA ARMEJOR

Editia a II-a

Traducere din limba engleză

JOE ABERCROMBIE s-a născut în 1974 în Lancaster, Marea Britanie, și a urmat cursuri de psihologie la Universitatea din Manchester. A activat apoi în domeniul producției TV, înainte de a deveni editor de film liber-profesionist. În 2002 a început să scrie *Tăișul sabiei* (Nemira, 2011, 2017). Cartea a fost publicată în 2006 în treisprezece țări și a fost urmată de alte două volume, *Fără îndurare* (Nemira, 2013, 2017) și *Puterea armelor* (Nemira, 2013, 2017), care au încheiat trilogia în 2008. A mai publicat volumele *Best Served Cold* (2009), *The Heroes* (2011) și *Red Country* (2012). Cea mai nouă serie a autorului este trilogia *Marea Sfărâmată*, apărută de curând la Nemira.

NEMIRAI

CUPRINS

PARTEA I

NEGOȚUL CU OTRAVĂ	9
SĂ FII ȘEF	18
ACEASTĂ TREABĂ NOBILĂ	30
OMUL CEL NOU	37
ORA MESEI	58
ATÂT DE MULTE ÎN COMUN	65
CINSTE	73
FANTOME	87
DATORII NEMILOASE	111
O MULȚIME ZDRENȚUITĂ	124
IUBIT DE LUNĂ	131
FLORI ȘI APLAUZE	147
PREA MULTE CŪȚITE	153
CEL MAI BUN DINTRE DUȘMANI	159
CAPRICIILE RÄZBOULUI	177
FÄURITORUL DE REGI	186
CAPCANA	202
BÄTRÂNİ NESUFERIȚI	212
PREGÄTİȚI PENTRU TOT CE POATE FI MAI RÄU	229
VEŞMÄNTUL AUTORITÄȚII	241
PRIMA ZI	251
O ATÂT DE DULCE TRISTEȚE	267
CÄPÄTÄND O UMBRÄ	276

ÎNTREBĂRI	281
A PATRA ZI	293
PERECHEA PERFECTĂ	307
CEA DE-A ȘAPTEA ZI	324
PREA MULȚI STĂPÂNI	344
DULCE VICTORIE	350
DEȘTEPTĂRI BRUTALE	360

PARTEA A II-A

CUPRINS	
NUMĂRUL MORȚILOR	369
FRUNZE PE APĂ	378
AUTORITATE	392
CERCUL	399
UN BINE MAI MARE	432
SCAUNUL LUI SKARLING	443
CALITĂȚI DE CONDUCĂTOR	449
CIOCAN ȘI NICOVĂLA	463
CARITATE	474
MAI BINE SĂ RĂMÂNĂ ÎNGROPATĂ	481
EROUL DE MÂINE	509
CĂDEREA NOPTII	522
ÎNTREBĂRI	530
ZIUA JUDECĂȚII	551
SACRIFICII	567
DESCHIDE CUTIA	590
CĂRĂRI ÎNTUNEcate	605
RECUNOAȘTERI	618
DUPĂ PLOI	637
RĂSPUNSURI	648
RĂNIȚII	658
ÎNDATORIRI PATRIOTICE	668
PRIMA LEGE	684
CEAI ȘI AMENINȚĂRI	691
ÎN SPATELE TRONULUI	702
OAMENI BUNI, OAMENI RĂI	710

NU AŞA CUM AI VRUT	714
DETALII NEREZOLVATE	730

„ȘTIE DIAVOLUL CĂ-I DIAVOL?“

ÎNCEPUTUL	747

PARTEA I

Viața fiind aşa cum e, visăm la răzbunare.

PAUL GAUGUIN

LIBRIS

NEGOȚUL CU OTRAVĂ

Superiorul Glokta stătea în sală și aștepta. Își întinse gâtul slăbă nog într-o parte, apoi în cealaltă, auzind troșnetele familiare, simțind obișnuitele corzi de durere cum se încordau prin mușchii încâlcii dintre omoplați. *De ce fac asta, dacă tot mă doare de fiecare dată? De ce trebuie să punem durerea la încercare? Să lingem ulcerația, să frecăm bășica, să zgândărim rana?*

– Ei? se răstă el.

Bustul de marmură de la baza scării nu-i răspunse decât cu o tacere disprețuitoare. *Și deja mi-a ajuns până peste cap.* Cu pas târșăit, Glokta plecă, trăgându-și piciorul schilodit după el, pe dalele de piatră. Bocănitul bastonului reverbera printre stucaturile tavanului aflat departe, sus.

Când venea vorba de marii nobili din Consiliul Deschis, Lordul Ingelstad, proprietarul acelei săli peste măsură de mari, era într-adevăr un om de proporții reduse. Cap al unei familii al cărei noroc se împuținase cu trecerea anilor, dintr-o cărei bogătie și influență nu mai rămăsesese aproape nimic. *Și cu cât se micșorează mai mult omul, cu atât mai tare trebuie să i se umfle prefăcătoria. Cum de nu-și dau seama niciodată?* În spațiile largi, lucrurile mici nu fac decât să pară și mai mici.

Undeva, în umbră, un ceas scoase câteva dangăte greoaipe. *S-a și făcut târziu. Cu cât e mai mic omul, cu atât e mai lungă așteptarea ca să-l mulțumești. Dar eu știu să am răbdare atunci când trebuie.*

La urma urmei nu dau banchete opulente, nu adun mulțimi în extaz, nu sunt așteptat de femei frumoase cu răsuflarea tăiată. Nu mai e cazul. Gurkienii s-au ocupat de asta în tenebrele de sub încisorile Împăratului. Își apăsa limba pe gingeile stirbe și gemu când își mută piciorul, din care o puzderie de ace îi fulgeră prin spinare, făcându-i pleoapele să tresalte. Știu să am răbdare. Singurul lucru bun, când fiecare pas e un calvar. Înveți destul de repede să pășești cu grija.

Ușa de lângă el se deschise pe neașteptate, iar Glokta întoarse brusc capul, străduindu-se să-și ascundă o strâmbătură, când oasele gâtului îi trosniră. În prag stătea Lordul Ingelstad: un bărbat înalt, cu chip rumen și aer patern. Zâmbind prietenos, îi făcu semn lui Glokta să intre. *De parcă ar fi o vizită de curtoazie, ba mai mult, una bine-venită.*

– Trebuie să-mi prezint scuze pentru că te-am lăsat să aștepți, Superior Glokta. Am avut atâția vizitatori de când am sosit în Adua, încât mi se învârtește capul.

Să sperăm că nu ţi se deșurubează de pe umeri!

– Atât de mulți vizitatori...!

Vizitatori cu ofrande, fără îndoială. Ofrande pentru votul tău. Ofrande ca să-i ajuți să-l aleagă pe următorul nostru rege. Cred însă că oferta mea îți va fi cam dureros s-o refuzi.

– Bei un strop de vin, Superior Glokta?

– Nu, Lord Ingelstad, mulțumesc.

Şontâcăind cu mare greutate, Glokta trecu pragul.

– N-am să stau mult. Și eu am multe treburi de rezolvat.

Alegerile nu se aranjează de la sine, să știi...

– Desigur, desigur. Te rog să iei loc.

Încântat, Ingelstad se trânti pe un scaun, indicând altul cu un gest. Glokta avu nevoie de câteva momente ca să se aşeze, instalându-se cu grija și potrivindu-și șoldurile până găsi o poziție în care să nu-l doară încontinuu spatele.

– Și ce-ai dori să discuți cu mine?

– Am venit din partea Arhilectorului Sult. Sper că n-ai să te superi dacă vorbesc direct, dar Eminența Sa îți dorește votul.

Pe trăsăturile masive ale nobilului se întipări o nedumerire simulată. *Ba chiar foarte prost simulată.*

– Nu sunt sigur că înceleg. Votul meu în ce problemă?

Glokta își șterse un strop de umezeală de sub ochiul care-i lacrima. *Chiar trebuie să ne pretăm la niște dansuri atât de nedemne? Nu avem constituția potrivită, iar eu nici picioare bune nu mai am.*

– În problema celui care va ocupa tronul pe viitor. Lord Ingelstad.

– A, aia...

Da, aia. Idiotule.

– Superior Glokta, sper că nu te voi dezamăgi, și nici pe Eminența Sa, un om pentru care nu am decât cel mai mare respect, spuse Ingelstad, înclinând din cap cu o demonstrație exagerată de umilință, când spun că nu m-aș putea lăsa influențat, cu conștiința împăcată, în nicio direcție. Consider că, la fel ca tuturor membrilor Consiliului Deschis, mi s-a acordat o încredere sacră. Datoria mă obligă să votez pentru omul care mi se pare cel mai bun candidat dintre toți concurenții excelenți cu care avem de-a face, încheie el cu un zâmbet plin de cea mai mare mulțumire de sine.

Frumos discurs. Un națărau de la țară ar putea chiar să-l și creadă. Cât de des l-am auzit, sau pe altele asemenea, în ultimele câteva săptămâni? Conform tradiției, acum ar urma târguiala. Discuția despre prețul exact al unei încrederi sacre. Cât argint contrabalansează o conștiință curată. Cât aur răzbește prin obligațiile datoriei. Numai că azi n-am chef de negocieri.

Glokta își înălță foarte sus sprâncenele.

– Trebuie să te felicit pentru atitudinea dumitale nobilă, Lord Ingelstad. Dacă toți oamenii ar avea un asemenea caracter, am trăi într-o lume mai bună. O atitudine nobilă, într-adevăr... mai ales când ai atât de mult de pierdut. Poate chiar totul, cred.

Se strâmbă când își luă bastonul într-o mâna și se aplecă dureos înainte, pe marginea scaunului.

– Îmi dau seama că nu te vei lăsa influențat, aşa că acum îmi iau rămas-bun...

– La ce te-ai putea referi, Superior Glokta?

Neliniștea se citea vizibil pe chipul cărnos al nobilului.

- Păi, Lord Ingelstad, la afacerile dumitale necurate.
- Obrajii rumeni își pierduseră în mare parte culoarea.
- Trebuie să fie o greșeală la mijloc.
- A, te asigur că nu e, replică Glokta, scoțând hârtiile cu mărturisirea din buzunarul interior al hainei. Ești menționat adesea în declarațiile Pânzilor șefi, înțelegi? Foarte adesea. Își ridică în față hârtiile foșnitoare, ca să le poată vedea amândoi.
- Aici ești numit – iar termenul nu-mi aparține, înțelegi – „complice“. Aici „principal beneficiar“ al unei operațiuni de contrabandă cum nu se poate mai neplăcute. Iar aici, după cum vei observa – și aproape că roșesc menționând-o – numele dumitale și cuvântul „trădere“ apar într-o vecinătate foarte strânsă.
- Ingelstad se înmuie în scaun, lăsându-și cu zgomot, pe masa de alături, paharul din care se revărsă câțiva stropi de vin. *Vai, dar ar trebui neapărat să ștergem acolo. Poate rămâne o pată îngrozitoare, iar unele pete sunt imposibil de înlăturat mai târziu.*
- Eminența Sa, continuă Glokta, contând pe dumneata ca prieten, și-a putut ține numele la adăpost de investigațiile inițiale, spre binele tuturor. A înțeles că nu încercă decât să ții piept gheioanelor familiei, și nu e un om lipsit de compasiune. Dar, dacă ar fi să-l dezamăgești în problema voturilor, simpatia i se va epuiza rapid. Înțelegi ce vreau să spun?
- Că eu, unul, consider că am vorbit cât se poate de clar.
- Da... horcăi Ingelstad.
- Și obligațiile datoriei? Par mai permisive de-acum?
- Nobilul înghiți în sec; din obrajii îi dispăruse complet roșeața.
- Sunt nerăbdător să ajut pe Eminența Sa în orice fel posibil, desigur, dar... problema e...
- Acum ce urmează? O ofertă disperată? O mită deznădăjduită? Un apel la propria mea conștiință, chiar?*
- Ieri a venit la mine un reprezentant al Înalțului Judecător Marovia. Un om pe nume Harlen Morrow. A făcut unele descrierii foarte asemănătoare... și a formulat amenințări deloc diferite.

Glokta se încruntă. *Nu mai spune...?! Marovia și viermișorul lui. Mereu cu un pas înainte sau cu un pas în urmă, dar niciodată prea departe.*

În glasul lui Ingelstad se strecuase o notă stridentă.

- Acum eu ce să fac? Nu vă pot sprijini pe amândoi! Am să plec din Adua, Superior Glokta, și nu mă mai întorc niciodată! Am să... am să mă abțin de la vot...

- Blestemăția asta n-ai s-o fac! șuieră Glokta. Vei vota aşa cum îți spun eu, iar pe Marovia să-l ia dracu'!

Să-l mai îmboldesc? E dezgustător, dar fie... Nu mi-am mânjit deja mâinile până la coate? Ce contează dacă mai scormonesc prin încă vreo hazna, două...? Își lăsă glasul să se înmoiae, ca un tors mătăsos:

- Ieri și-am observat fiicele în parc.

Din obrajii nobilului se șterseră și ultimele vestigii de culoare.

- Trei tinere inocente, în pragul feminității, îmbrăcate la ultima modă, una mai frumoasă decât alta. Cea mai Tânără să tot aibă... cincisprezece ani?

- Treisprezece... cărăi Ingelstad.

- Aha... făcu Glokta și-și răsfrâne buzele într-un zâmbet șirb. Înflorește de timpuriu. N-au mai vizitat niciodată Adua, dacă nu mă-nșel...?

- Nu... răspunse celălalt într-o șoaptă abia auzită.

- Mă gândeam eu. Emoțiile și încântarea lor, când se plimbau prin grădinile Agriontului, erau absolut fermecătoare. Jur că trebuie să fi atras privirile peștiorilor corespunzători din Capitală.

Apoi, zâmbetul i se șterseră treptat de pe chip.

- Mi s-ar frânge inima, Lord Ingelstad, să văd trei făpturi atât de delicate azvârlite dintr-odată într-una dintre cele mai aspre instituții penale din Englia. Locuri unde frumusețea, buna creștere și firea blândă atrag o atenție de un cu totul alt soi, mult mai puțin plăcută.

Și-și compuse cu grijă un fior de oroare, în timp ce se apleca înainte ca să șoptească:

- Nici măcar unui câine nu i-aș dori o asemenea viață. Și totul numai din cauza indiscrețiilor unui tată care avea la îndemână mijloacele de a îndrepta greșeala.

- Dar fiicele mele n-au fost implicate...

- Alegem un rege nou! Toată lumea e implicată!

Cam dur, poate... Dar vremurile dure cer acțiuni la fel de dure. Glokta se săltă cu greu în picioare, cu mâna tremurându-i pe bas-ton, de efort.

- Îi voi spune Eminenței Sale că pe votul dumitale poate conta.

Ingelstad se prăbuși în sine, brusc și deplin. *Ca un burduf de vin înjunghiat.* Umerii i se înmuiară, chipul i se fleșcă de groază și neputință.

- Dar Înalțul Judecător... șopti el. N-ai pic de milă?

Glokta nu putu decât să ridice din umeri.

- Am avut, cândva. În copilărie, eram milostiv până dincolo de granița nesocotinței. Jur că plângeam la vederea unei muște prinse într-o pânză de păianjen.

Când se întoarse spre ușă, un spasm brutal îi străbătu piciorul și îl făcu să se strâmbe.

- Durerea neîncetată m-a vindecat.

Era o mică intrunire intimă. *Dar compania nu prea inspiră căldură.* Superiorul Goyle îl privea încruntat pe Glokta peste masa uriașă și rotundă din biroul uriaș și rotund, cu ochii săi ca două mărgele lucind pe chipul osos. *Și nu cu sentimente afectuoase, aş crede.*

Atenția Eminenței Sale Arhilectorul, șeful Inchiziției Maiestății Sale, era îndreptată în altă parte. Pe peretele curb, acoperind poate jumătate din toată camera, stăteau prinse trei sute douăzeci de foi de hârtie. *Câte una pentru fiecare inimă mare din nobilul nostru Consiliu Deschis.* Foșneau încet în boarea care adia prin ferestrele mari. *Hârtiute fluturânde pentru voturi fâlfâinide...* Fiecare era însemnată cu câte un nume. *Lordul cutare, Lordul cutărică, ba de ici, ba de colo... Oameni mari și oameni mici. Oameni de ale căror opinii, pe de-a-ntregul, nu-i păsa nimănu, până când Printul Raynault a căzut din pat direct în mormânt.*

Multe dintre file aveau în colț un cocoloș de ceară colorată. Unele aveau câte două sau chiar trei. *Angajamente. Cu cine vor vota?*

Albastru pentru Lordul Brock, roșu pentru Lordul Isber, negru pentru Marovia, alb pentru Sult și aşa mai departe. Toate, supuse schimbării, desigur, după cum suflă vântul peste ele. Dedesubt erau scrise rânduri-rânduri, cu litere mici și înghesuite. Prea mici pentru ca Glokta să le poată citi din locul unde stătea, dar știa ce spuneau. Nevastă-sa a fost curvă... Îi plac tinerei... Bea prea mult ca să-i fie bine... A omorât o slugă, la furie... Are datorii la joc pe care nu le poate acoperi... Secrete... Zvonuri... Minciuni... Uneltele acestei nobile îndeletniciri. Trei sute douăzeci de nume, și tot atâtea povestioare sordide, fiecare bună de zgândărit și scormonit și de împins spre noi. Politicale. Cu adevărat, opera preacinstiților.

Și atunci, de ce fac eu asta? De ce?

Arhilectorul avea probleme mai presante.

- Brock e încă în frunte, murmură el cu un glas monoton și acru, privind foile bătute de vânt, cu mâinile la spate. Are vreo cincizeci de voturi, mai mult sau mai puțin sigure.

Pe cât de sigure pot fi în vremuri nesigure.

- Isber nu e prea departe în urmă-i, cu patruzeci, patruzeci și ceva pe numele lui. Skald a câștigat recent câteva, din căte ne putem da seama. Un om neașteptat de necruțător. Aproape că ține în mâna delegația din Starikland, ceea ce-i aduce cam treizeci de voturi, poate, iar Barezin stă tot cam pe-acolo. După cum se prezintă lucrurile, ei sunt cei patru concurenți principali.

Dar cine știe? Poate că Regele va mai trăi un an și, când va veni vremea votului, cu toții ne vom fi omorât unii pe alții. La acest gând, Glokta fu nevoit să-și stăpânească un zâmbet. Rotonda Lorzilor, doldora de cadavre îmbrăcate scump, fiecare mare nobil din Uniune și toți cei doisprezece membri ai Consiliului Închis. *Fiecare, înjunghiat în spate de omul de lângă el. Hidosul adevăr al guvernării...*

- Ai vorbit cu Heugen? întrebă răstit Sult.

Goyle își smuci capul cu început de chelie, strâmbându-se spre Glokta cu o enervare abia stăpânită.

- Lordul Heugen încă se mai zbate amăginu-se că ar putea fi viitorul nostru rege, deși nu poate controla în niciun caz mai mult de o duzină de scaune. Abia dacă a avut timp să ne asculte oferta,

atât de ocupat era să mai culeagă voturi. Poate într-o săptămână, două, o să-i vină mintea la cap. Atunci, ar putea fi încurajat să ni se alăture, dar n-aș băga mâna-n foc. Cel mai probabil, se va alia cu Isher. Din căte înțeleg, ăștia doi au fost dintotdeauna apropiati.

– Bravo lor! șuieră Sult. Și cu Ingelstad cum e?

Glokta se foi pe scaun.

– I-am prezentat ultimatumul dumneavoastră în termeni foarte direcți, Eminență.

– Atunci, putem conta pe votul lui?

Cum să-i zic...?

– N-aș putea-o spune cu deplină certitudine. Înaltul Judecător Marovia a putut veni cu amenințări aproape identice cu ale noastre, prin intermediul omului său, Harlen Morrow.

– Morrow? Ăsta nu-i un lingău al lui Hoff?

– S-ar părea că a mai urcat pe scara socială.

Sau a coborât – depinde de punctul de vedere.

– Am putea avea grija de el, remarcă Goyle, cu o expresie teribil de neplăcută. Foarte ușor...

– Nu! se răsti Sult. Ce tot ai, Goyle? Oricând apare o problemă, tu imediat vrei să faci moarte de om? Deocamdată, trebuie să procedăm cu grija, să apărem ca niște oameni rezonabili, deschiși negocierilor.

Se duse la fereastră, unde piatra cea mare de la inelul funcției îi scânteie violet în razele soarelui.

– Între timp, nimeni nu se mai gândește la treburile guvernării. Impozitele rămân neîncasate. Crimele trec nepedepsite. Nemernicul ăsta căruia i se spune Tăbăcarul, demagogul și trădătorul ăsta, vorbește în public prin bâlciori, chemând la rebeliune pe față! Zi de zi, țărani își părăsesc fermele ca s-o ia pe calea banditismului, săvârșind tâlhării și stricăciuni neștiute. Haosul se răspândește, iar noi nu avem puterea de a-l înăbuși. În Adua au mai rămas doar două regimenter din Garda Regală, care abia ajung ca să păstreze ordinea în oraș. Cine știe dacă unul dintre nobilii noștri lorzi nu se va plătisi să tot aştepte și va hotărî să încerce o înălțare prematură a coroanei? I-aș crede în stare!

– Armata se va întoarce curând din Nord? se interesează Goyle.

– Improbabil. Nerodul ăla de Mareșal Burr a pierdut trei luni bătând pasul pe loc lângă Dunbrec, aşa că Bethod a avut timp destul să-și regrupeze forțele dincolo de řuvioul Alb. Cine știe când o să termine treaba – dacă o va termina vreodată!

Luni petrecute ca să distrugă propria noastră fortăreață. Aproape c-aș vrea să nu mai fi făcut atâtea eforturi construind-o.

– Douăzeci și cinci de voturi, se încruntă Arhilectorul spre hărțile foșnitoare. Douăzeci și cinci, iar Marovia are optprezece? Abia dacă facem vreun progres! Pentru fiecare vot câștigat, pierdem câte unul în altă parte!

Goyle se aplecă înainte în scaun.

– Poate că, Eminență, a venit vremea să apelăm din nou la prietenul nostru de la Universitate...

Arhilectorul scoase un șuierat furios, iar Goyle închise brusc gura. Glokta privi afară, pe fereastră, prefăcându-se că nu auzise nimic ieșit din comun. Cele șase turle dărapăname ale Universității dominau paisajul. *Dar ce ajutor ar putea cineva să găsească acolo? Printre dăramături și praf, de la Adepii dia idioți și bătrâni?*

Sult nu-i lăsa mult timp de gândire.

– Am să vorbesc personal cu Heugen, spuse el și împunse o hârtie cu degetul. Goyle, scrie-i Lordului Guvernator Meed și încearcă să-i obții sprijinul. Glokta, aranjează o întrevedere cu Lordul Wetterlant. Încă n-a declarat de partea cui este. Și-acum, plecați de-aici, amândoai.

Se întoarce dinspre hărțile pline de secrete, fixându-l pe Glokta cu ochii lui albaștri și duri.

– Ieși afară de-aici și... adu-mi... voturi!

SĂ FII ȘEF

- Ce noapte rece! strigă Copoilul. Parcă trebuia să fie vară!

Tustrei ridicără privirile. Cel mai aproape stătea un bătrân cărunt, cu un chip care văzuse ceva capricii ale vremii la viața lui. Alături era un Tânăr cu brațul stâng lipsă de deasupra cotului. Al treilea nu era mai mult decât un băietan, care stătea mai spre capătul cheiului, privind încruntat spre marea neguroasă.

Copoil se prefăcea șchiop, tărându-și un picior în urmă, cu strâmbături ca de durere. Se înghesui sub felinarul ce se bălbănea la capătul prăjinii, cu clopotul de alarmă alături, ridicând butelcuța ca s-o vadă și ceilalți.

Bătrânul rânji, rezemându-și lancea de perete.

- Aicea, lângă apă, tot mereu e frig.

Veni și el, frecându-și palmele.

- Bine că te-avem pe tine, să ne ții de cald, hmm!

- Mda. Noroc la toată lumea.

Copoil scoase dopul, lăsându-l să atârne la capătul sforii, ridică o cană și turnă.

- N-ai de ce să te codești, nu, puștiule?

- Cred că nici nu poate fi vorba, răsunse Copoilul, turnând mai departe.

Cel cu un singur braț fu nevoit să-și lase lancea jos când primi cană. Băiatul veni ultimul, măsurându-l pe Copoi cu o privire temătoare. Bătrânul îl înghiointă cu cotul.

- Ești sigur că maică-ta te lasă să bei, puștiule?

- Cui îi pasă ce zice ea? mormăi băiatul, încercând să-și strecoare o notă bărbătească în glasul subțire.

Copoiul îi dădu și lui o cană.

- Dacă poți să ții o lance, ești destul de mare ca să ții și-o sta-cană, socot.

- Mi-s destul de mare! se răsti băiatul, înăntărand cana din mâna Copoilui – dar, când luă prima sorbitură, se cutremură. Copoilul își aminti ce rău i se făcuse și lui când băuse pentru prima oară, întrebându-se de ce atâtă tevatură, și zâmbi pentru sine.

Băiatul, însă, crezu că de el râdea:

- Și tu cine ești, la urma urmei?

Bătrânul țistui din limbă.

- Nu-l băga-n seamă. E-ncă destul de Tânăr ca să credă că bădărnia atrage respectu'.

- N-are n'ica, replică Copoilul, turnându-și și el o cană, după care puse butelca jos pe pietre, în timp ce se gândeau la ceea ce avea de spus în continuare, ca să fie sigur că nu făcea greșeli. Pe mine mă cheamă Cregg...

Cunoscuse cândva un om numit Cregg, omorât într-o încăierare pe dealuri. Nu-i fusese prea simpatic și habar n-avea de ce acum îi venise-n minte tocmai acel nume, dar oricare mergea la fel de bine, la o adică. Se plesni peste coapsă, continuând:

- M-a-mpuns unu-n picior la Dunbrec și încă nu mi s-a vindecat ca lumea. Nu mai po' să merg. Socot că s-a zis cu zilele mele de luptă, aşa că șefu' m-a trimis aicea, să mă uit cu voi la apă.

Privi peste mare, care se unduia scânteietor sub lună, ca o ființă vie.

- Da', oricum, nu po' să zic că-mi pare prea rău. La drept vorbind, mi s-a tăbăcăt pielea de-atâtea lupte.

Ultima, măcar, nu era o minciună.

- Știu cum e, răsunse Un-Singur-Braț, plimbându-i prin față ciotul. Si pe-acolo cum mai e?

- Merge. Ȑia ai Uniunii stau tot pe-afară, încercând tot felu' ca să treacă de ziduri, iar noi i-așteptăm de ailaltă parte a râului. De săptămâni întregi o ține tot aşa.